

Entrevista a Leopold Rodés

El seu secret: ser amic de tothom

Leopold Rodés és un empresari atípic. Home clau per tirar endavant la candidatura dels Jocs Olímpics del 92 és un home de consens, festejat per polítics de tota mena. President dimissionari de l'Olimpíada Cultural, actualment és president del Museu d'Art Contemporani de Catalunya.

Leopold Rodés és empresari. L'empresari més festejat pels polítics per aconseguir un consens olímpic. Després d'haver estat durant uns quants anys en la frontera de fer política, ara el seu nom ha desaparegut de primera línia de foc. Els seus temes tornen a ser l'empresa i la cultura. Actualment és president de la Fundació del Museu d'Art Contemporani de Catalunya, vice-president del Banco del Progreso i president de l'agència de publicitat Media Planning. De la seva aventura olímpica, el seu nom va arribar a sonar com a conseller delegat del COOB, només li queda la responsabilitat de ser membre de la comissió permanent del COOB.

El seu millor triomf va ser apostar pels Jocs abans que aquests fossin concedits a Barcelona.

El seu paper va ser de decisiu per a l'obtenció de fons per a la candidatura olímpica. Un dels seus lemes, portat quasi modèlicament a l'extrem, és ser amic de tothom.

Ens rep amable i distès. Té en compte la nostra impuntualitat de deu minuts, però no la recrimina. No perd de vista la fotògrafa. Pregunta per l'objectiu i explica la seva afició a la fotografia. Li sap greu no tenir més temps. Parlar li agrada. La seva vida és un viatge constant portat amb rigor alemany. No en va la seva formació bàsica va ser en el Col·legi Alemany.

Rodés és d'aquelles persones que sembla tenir temps per tot,

encara que sigui home d'agenda atapeïda. El rigor, el sentit de la responsabilitat, i per què no, la puntualitat, apresos, a l'escola, en un pupitre al costat de Max Cahner, quasi li han esdevingut congènits.

—*¿Com l'ha influït la seva formació alemanya?*

—M'ha influït molt amb la puntualitat. Em va anar molt bé. Vaig estudiar de molt petit al Col·legi Alemany de Barcelona,

perquè aquest col·legi es va tancar quan jo tenia deu anys. És una formació que recordo molt i que m'ha influït molt.

La puntualitat és molt important. El sentit de la responsabilitat i el rigor alemanys em van anar molt bé, sobretot perquè m'ho van ensenyar des de petit.

—*¿Vostè ve d'una família propietària de sales de cinema?*

—Sí, la família de la meua mare tenia sales d'exhibició i importaven pel·lícules estrangeres. La me-

va família continua amb aquestes sales, però jo no me n'ocupo directament. Treballar en aquest negoci familiar va ser la meua primera feina. En fa tants anys que quasi no me'n recordo. No em considero empresari cinematogràfic perquè un empresari és la persona que s'ocupa i gestiona directament el negoci. Aquest no és el meu cas.

Que un empresari de la seva volada estigui relacionat amb el món cinematogràfic no deixa de ser esperançador. ¿El cinema pot ser, encara, negoci?

—Crec que sí. El cinema m'agrada moltíssim. Crec que és negoci perquè actualment hi ha una revifada important d'espectadors a tot el món.

¿Vostè també està relacionat amb el món de la publicitat?

—Després del cine vaig dedicar-me a la publicitat. Ara sóc president i accionista d'una empresa que es diu Media Planning.

¿Com es fa per portar tants negocis?

—No en porto tants. Jo m'ocupo de la publicitat, sóc vice-president del Banc Urquijo i estic en el grup March. Aquestes són les activitats que m'ajuden a mantenir-me econòmicament. Li puc assegurar que dedico molt més temps a altres activitats no remunerades.

¿Quan vostè va dimetir de president de l'Olimpíada Cultural l'any 89, tot van ser bones paraules i bones formes. Però, en realitat, ¿vostè preveia la crisi econòmica que venia al damunt?

—Veia que volien fer massa coses. Fer moltes coses és car. Es veia que hi hauria un cert desfasament en el pressupost. No s'hi havia d'estar massa involucrat per adonar-se'n.

OLIMPIADA CULTURAL

¿Com a president de l'Olimpíada podia haver aturat aquesta situació?

—Difícilment. El que passa és que el meu criteri hagués estat el que ara diuen que faran. Fer poques coses, però que, en canvi, tinguessin molta importància i, si pot ser que quedessin pel futur. Això no ha estat així. En canvi ara, sembla que volen anar per aquesta línia.

Per una altra banda, s'ha de tenir en compte que trobar patrocinadors per a l'Olimpíada Cultural no és fàcil, perquè el COOB abraça quasi tots els sectors de l'activitat econòmica. Trobar patrocinadors al marge del COOB és molt difícil.

¿Però no era una mica ingenu pensar que de l'Olimpíada Cultural se'n podrien traure recursos?

SAMARANCH

—Jo vaig veure que això era difícil
—*Canviant de tema. ¿Vostè cada dia, encara que sigui telefònicament, parla amb J.A. Samaranch?*

—No... però sí que som amics des de fa molts anys.

¿Això és bó o és dolent?

—Per a mi és molt bo i espero que per a ell també ho sigui. Som amics des de fa 35 anys i ens veiem molt sovint.

¿Aquesta amistat pot ser bona perquè el Fons d'Art de la "Caixa" vagi a parar al Museu d'Art Contemporani que vostè presideix?

—No crec que això depengui de la meua amistat amb Samaranch. Aquesta amistat pot facilitar el diàleg o l'accés. Espero que aquesta qüestió es resolgui positivament perquè a "La Caixa" li convingui per raons alienes.

¿Aquesta col·lecció hauria d'anar a parar al Museu d'Art Contemporani de Catalunya?

—No m'atreveria a utilitzar el verb "hauria". Però a mi m'agradaria que fos així i tinc esperances que ho sigui. Si no fos possible tota la col·lecció, sí que podria ser possible part de la col·lecció.

¿Oriol Bohigas en una entrevista publicada en EL TEMPS, deia que els empresaris no havien de presidir museus. ¿Què en pensa, d'aquesta afirmació?

—És una opinió que respecto i m'agradaria saber per què ho diu. En les seves respostes no quedaven clares les raons que el feien a dir això.

¿El perquè sembla bastant clar. Cadascú ha d'ocupar el seu lloc.

—Amb aquesta explicació que vostè en fa no hi puc estar d'acord, perquè de fet un museu té molt d'empresa, la direcció, l'obtenció de recursos i la bona administració. Evidentment la part artística, igual com passa en les empreses, s'ha d'acudir a persones expertes que assessorin i gestionin. Ja li ho he dit. Respecto aquesta opinió però no hi estic d'acord.

JOCS OLÍMPICS

¿A vostè li atorguen el mèrit d'haver estat l'home clau de l'Associació d'Empresaris pel 92?

—Va ser una gran experiència, sobretot per la resposta extraordinària, per a mi inesperada, perquè era un moment que l'economia passava per una sèrie de dificultats, era l'any 85. A canvi de res, en molt poc temps, es van arrebregar 1.000

milions. D'aquestes empreses, un 75% no han gaudit gens d'això. Ara s'oblida una mica el que la iniciativa privada i la societat civil va fer en aquell moment. Parlem d'un acte de fe.

¿Se n'hauria d'haver beneficiat més l'economia catalana dels Jocs?

—L'economia catalana se'n beneficia molt dels Jocs perquè és un fenomen absolutament positiu. Des del punt de vista moral han creat il·lusió i aquest fet psicològic és molt important per a l'economia perquè crea eufòria. Des del punt de vista material l'obra pública que s'ha fet és magnífica.

¿Parla d'economia i utilitza la paraula il·lusió. Això als profans ens desconcerta. ¿L'economia és una ficció molt real?

—Per una banda hi ha les xifres, que són molt importants, però que estan molt condicionades, al meu entendre, per l'estat d'ànim de les persones. El perquè és un fet que els analistes no saben explicar, però el cas és que és així. Hi ha moments que la gent es posa trista, no inverteix, gasta menys. Els elements psicològics tenen una gran importància.

¿Per ser empresari s'ha de saber jugar amb els sentiments?

—Jugar no. No es pot jugar, sobretot perquè és molt difícil.

¿Però és pot jugar.

—Si l'empresari sap per on van els trets, evidentment intentarà seguir-los de la millor manera. Els Jocs Olímpics han estat un fet molt clar i crec que molts empresaris ho han aprofitat. Hi ha hagut molta especulació. Evidentment hi havia gent que sabia que el preu del m² a Barcelona pujaria molt perquè venien els Jocs.

ELS MARCH

¿Vostè pels seus càrrecs es pot considerar un home fort dels March. ¿Els March, com a poder bancari i econòmic, jugaran alguna vegada la carta catalana? Fins ara no han fet mai aquest paper.

—Això no és cert. Els March són mallorquins i el lligam amb Barcelona és fortíssim. Els March van estudiar a Barcelona i parlen en català amb un marcat accent mallorquí.

L'activitat del grup March a Catalunya és fortíssima, tant des dels seus bancs com en les empreses. Empreses del grup com Pryca, Uralita o Aiscondel tenen una implantació bàsicament catalana. La Fundació March intenta que tot el que es

"El grup March té una trajectòria molt prudent i conservadora".

CARME PUERTOLAS

faci a Madrid es faci a Barcelona.

Ara, de totes maneres, ells poden tenir molta predisposició, però com a empresaris i com a homes de negocis...

—*¿El grup March sorprendrà en el futur?*

—El grup March sorprèn i sorprendrà poc. És un banc que treballa molt a la catalana. Tot el que està de moda no va amb el seu estil. No han estirat més el braç que la màniga mai. Tenen una trajectòria molt prudent i conservadora.

HOME DE CONSENS

—*¿Per què tant els convergents com els socialistes l'han festejat?*

—No, això no és així. Jo tinc amics en les dues bandes i en moltes bandes que no són aquestes. Jo intento estar bé amb tothom.

—*¿Això és molt difícil?*

—Ho intento. Una altra cosa és si ho aconsegueixo

—*¿Vostè ha tingut temptacions de passar-se a la política?*

—Mai

—*Però, en canvi el seu nom va sonar molt com a candidat per al càrrec de conseller delegat del COOB.*

—Sí, vaig sonar, alguna vegada m'ho han dit. Però els que utilitzaven el meu nom estaven ben equivocats. Jo tinc, potser, per desgràcia massa ocupacions que no puc abandonar per assumir una tasca temporal com aquesta. Jo no he estat mai candidat, ni tampoc ho hagués fet bé.

—*De totes maneres, ¿últimament s'ha retirat del primer pla de la política?*

—A mi m'agrada fer coses per la ciutat i pel país, malgrat que tinc poc temps. Quan tens aquesta bona disposició la gent ho veu i aleshores et demanen més activitat. Però, insisteixo, això no té res a veure amb la política. De totes maneres si estàs al capdavant d'una fundació d'un museu, en què està present la Gene-

ralitat i l'Ajuntament de Barcelona, evidentment no fas política però estàs ficat en les administracions. En la meua col·laboració en els Jocs em va passar el mateix.

—*Des d'aquesta situació d'amistat amb la Generalitat i l'Ajuntament barceloní, ¿em podria dir una qualitat i un defecte dels governants de cada costat de la plaça Sant Jaume?*

—Aquesta és la pregunta més difícil. Li ho dic de debò. Tinc un gran respecte per les meves autoritats en general. El Sr. Maragall és un bon alcalde i el Sr. Pujol un bon president. Dues persones molt diferents i molt agradables, que fan molt per Catalunya i per Barcelona.

—*¿I els defectes?*

—*¿Els defectes? No li'ls diré.*

—*Aquesta és la seva clau per ser amic de tothom.*

—No. Cap dels dos té cap defecte greu.

Assumpció Maresma